

νά διοργανωθῇ ἡ κοινωνία εἶναι προφανές ὅτι μετὰ χίλια ἔτη ὁ γάμος δὲν θὰ ὑφίσταται ὡς σήμερον. Αὕτη εἶναι ἡ ἀντικειμενική, ἡ γενικὴ ἰδέα, ὡς τὴν ἀσπάζονται σήμερον, οἱ κράτιστοι τῶν κοινωνικῶν φιλοσόφων.

»Θέλεις τώρα καὶ τὴν ἀτομικὴν μου γνώμην; Θεωρητικῶς εἶμαι κατὰ τοῦ γάμου, ἀλλὰ πρακτικῶς εἰμὶ πορὶ νὰ ἦμαι; Τὸ καθεστὼς βλέπεις εἶναι τοιοῦτον καὶ ὅλοι πρέπει νὰ ὑποτασσώμεθα, οἱ φοβούμενοι τὸ σκάνδαλον καὶ μὴ ἔχοντες τὸ θάρρος ν' ἀντιταχθῶμεν κατὰ προλήψεων παλαιῶν. Θὰ ἤμεθα δυστυχεῖς, ἀλλ' ἀδιάφορον μὴπως καὶ ἄλλως δὲν θὰ ἤμεθα; Ἴσως καὶ ἐγὼ νυμφευθῶ μίαν ἡμέραν· διότι τί ἄλλο εἰμὶ πορὶ νὰ κάμω, ὅταν τυχὼν ἐρωτευθῶ μίαν κόρην τόσῃ πολὺ, ὥστε νὰ μὴ δύναμαι νὰ ζήσω χωρὶς αὐτήν; Ἀλλὰ θὰ λάβω τὰ μέτρα μου ἐναντίον τῆς δυστυχίας, ἐννοία σου! Καὶ ξεύρεις ποῖον θὰ ἦναι τὸ μέγα, τὸ σοφὸν πρόγραμμά μου; Ἀκουσέ το· ὅταν θὰ παρέλθῃ ὁ ἔρως μου, ἀργὰ ἢ γρήγορα, θὰ καταπορθώσω, ὥστε ἡ γυναῖκά μου νὰ ἦναι ἡ καλλιτέρα φίλη μου, ἡ ἀδελφὴ μου, ἡ στοργὴ μου. Ἀλλὰ περὶ τῆς καρδίας της δὲν θὰ μὲ μέλῃ πλέον, ὅπως θὰ ἔχω τὴν ἀξίωσιν νὰ μὴ τὴν μέλῃ περὶ τῆς ἰδικῆς μου. Μ' ἐκαταλάβετε; Τί λές;»

— Δίδομεν τὴν καρδίαν μας ἀνυπεράσπιστον, ἐνῷ τοιαῦτα σοφὰ προγράμματα ὑφίστανται ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς μου, ὡς θανατικαὶ καταδίκες, εἶπεν ἡ Ἰφιγένεια ἐρυθρὰ ἐξ ἀγανακτικῆς.

Ἡ Χρυσούλα ἐκάμυε τοὺς ὀφθαλμούς της, διὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν λάμψιν τοῦ κηρίου καὶ εἶπεν:

— Αὕτη ἡ ἐπιστολὴ δὲν περιέχει τὰς σκέψεις τοῦ συγγραφέως. Δὲν τὴν ἐδημοσίευσεν, βλέπεις, οὔτε εἰς γυναῖκα τὴν ἔστειλε. Εἶναι ἐπιστολὴ πρὸς φίλον, σκέψεις ἐλαφραί, τὰς ὁποίας ἔγραψε πρὸς τὸν φίλον του, διὰ νὰ τὸν διασκεδάσῃ. Αὕτη ἡ ἐπιστολὴ δὲν ἔπρεπε νὰ σὲ ταραξῇ. Τὴν ἔγραψε παίζων.

»Ὁ Γάμος εἶναι ὁ λιμὴν τῆς κλειδωνιζομένης ἀνθρωπότητος. Διὰ τοῦ γάμου, τὰ τέκνα, δηλ. ἡ μέλλουσα γενεά, εὐρίσκουσι θερμὴν τὴν μητρικὴν ἀγάλην, στερεάν τὴν πατρικὴν προστασίαν καὶ ὁ ἄπλαστος ἀνθρώπος, πλάττεται εἰς τύπους σχηματισθέντας ὑπὸ τῆς θρησκείας καὶ ὁ νοῦς ἀποκτᾷ χρυσὰ πτερά, τὰ ὁποῖα εἰς τόσα ὕψη ἀνακαλύψων μετέφερον αὐτὸν καὶ θὰ τὸν μεταφέρωσιν ἀόκμη.

»Ἡ τιμὴ, τὸ καθήκον, ὁ θεῖος ἔρως, ἡ στοργή, εἶναι οἰκογενειακαὶ παραδόσεις.

»Ὁ οἰκογενειακὸς βίος, ὁ ἥρεμος καὶ γλυκύς ὡς θεϊκὴ εὐλογία, εἶναι προωρισμένος νὰ ζήσῃ καὶ θὰ ζήσῃ. Ἀδιάφορον ἂν ὁ πολιτισμὸς ὁ νεώτερος, δηλ. ἡ νέκρωσις παντός εὐγενούς καὶ γενναίου τείνῃ νὰ τὸν καταργήσῃ. Ὁ Γάμος δὲν εἶναι θεσμὸς τοῦ παρελθόντος, εἶναι θεσμὸς τοῦ μέλλοντος.

»Διὰ τοῦ γάμου ἄλλοτε ὁ ἀνὴρ ἐλάμβανε μίαν δούλην πιστήν, τροφὸν τῶν τέκνων του καὶ ζῶσαν εἰς τὴν σκιά. Ἦδη λαμβάνει σύντροφον ἀληθῆ, νοήμονα, ἀνεπτυγμένην, ἥτις τὸν ἐννοεῖ καὶ πολλάκις τὸν συμβουλεύει:

»Ὑπὸ τοιοῦτους ὅρους εἶναι δυνατόν νὰ ἦναι θεσμὸς τοῦ παρελθόντος ὁ γάμος;

»Ποῦλὶ χωρὶς φωλιά θὰ ἦναι ὁ ἀνθρώπος. Τώρα ὅπως ἔχουσι τὰ πράγματα, ὁ ἄγαμος δὲν πολυστενοχωρεῖται· ὑπάρχει ἡ ἰδικὴ τοῦ οἰκογένεια, τὸ πατρικὸν του σπῆτι, εἰς τὸ ὁποῖον τὸν περιποιῶνται καὶ εὐρίσκει τὴν στοργικὴν περίθαλψιν καὶ τὴν ἀναγκαίαν ἡσυχίαν τοῦ πνεύματος, τὰ ὁποῖα τόσῃ ἀφθόνως παρέχει ἡ οἰκογενειακὴ ἐστία... ἀλλὰ τότε...

»Τώρα, ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀνδρὸς πολλάκις βασανίζει τὴν γυναῖκα... εἶναι ἀστατοὶ οἱ κύριοι ἄνδρες, ἀλλὰ μὴπως καὶ μετὰ τῶν γυναικῶν δὲν ὑπάρχουσι τοιαῦτα τέρατα; Ἐπειδὴ ἔπαισαν ὀλίγοι καὶ ὀλίγαι, ὁ θεσμὸς τοῦ γάμου, ἡ κιβωτὸς εἰς τὴν ὁποίαν συντηρεῖται πᾶν ὅ,τι μέγα καὶ εὐγενὲς κοσμεῖ τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν, πρέπει νὰ καταργηθῇ;

»Μὴπως πλησιάζει τὸ τέλος τοῦ κόσμου καὶ ὁ ἀνθρώπος, ἀσυνειδήτως βοηθῶν τὸν Θεὸν εἰς τὸ ἔργον τῆς καταστροφῆς, θέλει νὰ καταργήσῃ τὸν γάμον;

Ἡ Χρυσούλα ὠμίλει ταχέως... ἔπειτα καὶ αἱ δύο ἐσιώπησαν...

— Ὁ Αἰμίλιος πῶς σοῦ φαίνεται;

— Μὴ προσπαθήσῃς νὰ τὸν κρίνῃς· τὸν σύζυγον δὲν τὸν κρίνει κανεὶς, τὸν ἀγαπᾷ.

— Ξεύρεις ἂν τὸν ἀγαπᾷ... μὰ φοβοῦμαι. Εἶμαι ζηλιάρα. Ἄν ἀγαπήσῃ ἄλλην θὰ ἀποθάνω.

— Θὰ ζήσῃς, διότι δὲν θὰ ἀγαπήσῃ ἄλλην.

— Θεέ μου, λυπήσου με...

Ὁ νυκτοφύλαξ δὲν ἐκτύπη πλέον τὰς ὥρας ἐπὶ τῶν καλδεριμιῶν, ἡ αὐγὴ ἐρρόδιζε καὶ τὰ πουλάκια ἐφαλλον τὴν πρωϊνὴν προσευχὴν των.

Ἡ Χρυσούλα ἠγέρθη, περιεβλήθη τὸν λευκὸν κοιτωνίτην της καὶ ἐβύθισε τοὺς πόδας της εἰς χρυσοκεντήτους τουρκικὰς ἐμβάδας.

Ἡ θύρα τοῦ κοιτῶνος τῆς Ἰφιγενείας ἦτο ἀνοικτὴ καὶ ἐφαίνετο, διὰ τοῦ ἀνοικτοῦ ἱματιοφυλακείου, ἡ λευκὴ νυμφικὴ ἐσθῆς, ἡ κεκοσμημένη μὲ τὰ ἄνθη τῆς λεμονέας.

— Δοκίμασε νὰ κοιμηθῇς λιγάκι, εἶπεν ἡ Χρυσούλα, βλέπουσα τὴν κλίνην τῆς φίλης της ἄθικτον.

— Ἀχ! Χρυσούλα μου! νομίζεις πῶς ἔμπορεῖ κανεὶς νὰ κοιμηθῇ τὴν παραμονὴν μιᾶς τοιαύτης μεγάλης ἡμέρας;

— Καὶ ὅμως ἡ ἡμέρα αὕτη, ἡ ὁποία τόσῃ σὲ ταραττει, σὲ ἐνώνει γιὰ πάντα μὲ τὸν Αἰμίλιον, δηλαδὴ τὸν ἀνθρώπον τὸν ὁποῖον λασρεύεις.

— Εὐλογημένη ἡμέρα! εἶπε μειδιῶσα ἡ Ἰφιγένεια.

— Εὐλογημένη ἡμέρα! ἐψιθύρισε ὡς ἡχὼ ἡ Χρυσούλα!

ΔΑΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ

Μυθιστορία ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

[Συνέχεια]

Εὐτυχῶς ὁ κύρ Ἀντώνης ἦν ἀγαθὸς καὶ εἰθισμένος εἰς τοιαύτας παρεκτοράς, ἰδίᾳ δ' ἀναστρεφόμενος μετὰ λαθροθηρῶν.

Ἦρξατο γελῶν βλέπων τὸν Κρασσανάταν:

— Αἱ! ἐκοιμήθηκες εἰς τὴν χωροφυλακὴν τοῦ λόγου σου!

— Χωρὶς ἀφορμὴν... ἐμάλωσα ἔτσι φιλικὰ μὲ τὸν καρβουνιάρη.

— Ναί, ναί, σὰς εἶδα ποῦ σὰς πήγαιναν οἱ χωροφύλακες χθὲς τὸ βράδυ. Σὲ συγχαίρω... Ἀλήθεια ἔφεραν τὰ πράγματά σου... εἶναι εἰς τὴν κάμαρά σου.

— Εὐχαριστῶ. Μὴ ἀνησυχῆσῃς ἂν δὲν κατέβω. Ἐκοιμήθηκα ἄσχημα ἀπόψε καὶ θὰ κοιμηθῶ τώρα.

— Ὅπως ἀγαπᾷς. Ἐπειτα δὲν ἔρχεται κανεὶς τώρα εἰς τὸ μαγαζί...

— Λοιπὸν πούλησέ το ἡ νοίκιασέ το.

— Ἀ! ἂν εὕρισκα! ἂν εὕρισκα! εἶπεν ὁ κύρ Ἀντώνης.

Ὁ Ζανζότ ἀνῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ διηυθέτησεν αὐτό.

Ἐψεύσθη ὅμως εἰπὼν ὅτι ἤθελε νὰ κοιμηθῇ, διότι μόλις ἐνεκλείσθη ἐπλησίασεν εἰς τὸ μικρὸν παράθυρον.

Τὸ ξενοδοχεῖον ἐκεῖνο ἦν ἐπὶ ὑψώματος ἐπὶ σταυροδρόμιον καλουμένου τῶν Τεσσάρων Ὀδῶν. Ἐκεῖθεν ἐβλεπέ τις ἀρκετὰ μακρὰν, μέχρι τοῦ δάσους.

Πλὴν τὸν Κρασσανάταν δὲν ἀπησχόλει τὸ δάσος. Τὰ βλέμματά του διηύθυνε πρὸς τὴν οἰκίαν, ἐν ἣ εὐρίσκετο ὁ Δαγκέρ.

Διὰ μέσου τῶν δένδρων ἐβλεπε καλῶς τοὺς κήπους μέχρι τῆς κατοικίας, οὕτως ὥστε ἐν ὅσῃ ἦν ἡμέρα ὁ Κρασσανάτας ἠδύνατο νὰ παρακολουθῇ τὰς κινήσεις τοῦ Δαγκέρ, ὅστις ἠδυνάτει νὰ ἐξέλθῃ τοῦ οἴκου πρῶτον, εἴτα δὲ τοῦ κήπου, χωρὶς πάραυτα νὰ ἴδῃ αὐτὸν ὁ Ζανζότ.

Ὑπελείπετο ἡ νύξ. Ἄν δέ, ὡς ἐφρόνει ὁ Κρασσανάτας, ὁ Δαγκέρ εἶχε συμφέρον νὰ μὴ τὸν ἴδωσι, βεβαίως τὴν νύκτα θὰ ἐξήρχετο.

— Τὴν νύκτα, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ζανζότ, θὰ ὑπάγω κοντὰ εἰς τὸ σπῆτι, ἀλλέως ὁ Δαγκέρ εἰμὶ πορὶ νὰ μοῦ ξεφύγῃ.

Ἀπῆλθεν τὸ ὄργανόν του πλησίον τοῦ παραθύρου καὶ ἐκαθέσθη ἐπ' αὐτοῦ.

Τὴν πρωΐαν ἐκείνην ἦν αἰθρία. Ἡ πρὸ αὐτοῦ ἐξοχὴ ἦν πλήρης φωτός. Κατ' ἀποστάσεις ἠκούοντο τυφεκισμοὶ ἐν τῇ πεδιάδι.

Αἰφνης ὁ Ζανζότ προσήλωσε τὸ βλέμμα. Ἐκυψε τὴν κεφαλὴν. Ἐφερε τὴν χεῖρα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, ἵνα συγκεντρώσῃ τὰς φωτεινὰς ἀκτῖνας καὶ προφυλαχθῇ ἀπὸ τοῦ ἡλίου.

— Σὰν νὰ ἦναι ὁ Δαγκέρ! ἐψιθύρισε.

Ὅντως, ἀνθρώπος τις ἐξῆλθε τῆς οἰκίας καὶ περιεπάτει βραδέως ἐν ταῖς δένδροστοιαις.

— "Αν ἦναι αὐτός καὶ μείνη εἰς τὸ περιβόλι δὲν μὲ μέλλει... ἡ δουλιὰ μου ἀρχίζει ἄμα εὐγὴ ἐξω εἰς τὴν ἐξοχὴν.

"Εν τέταρτον τῆς ὥρας παρήλθε. Τίποτε.

— Μήπως δὲν εἶδα καλὰ! ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ζανζότ.

Λεπτὰ τινα διέρρευσαν ἔτι. Ὁ Κρασσοκανάτας ἐκυπτεν ἔτι μᾶλλον πρὸς τὸ ἐξω ὡς εἰ ἠλπίζεν οὕτω νὰ ἐλαττώσῃ τὴν ἀπόστασιν, τὴν χωρίζουσαν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ οἴκου τοῦ Βωφόρτ.

— "Α! νὰ τος ἐψιθύρισε.

Ἀληθῶς τὸ κιγκλιδῶμα ἤνοιξε καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐφάνη.

Τότε ὁ ὀργανοπαίκτης ἠδυνήθη νὰ ἐξετάσῃ αὐτὸν προσεκτικῶς.

Δὲν ἠπατάτο. Ἦτο ὁ Δαγκέρ.

"Εμεινεν ἐπὶ πολὺ πρὸ τοῦ κιγκλιδῶματος στηριζόμενος ἐπ' αὐτοῦ, ἀτενίζων πρὸς τὴν ἐξοχὴν, προσπαθῶν βεβαίως νὰ ἴδῃ μήπως παρεφύλαττέ τις αὐτόν.

"Η ἦτο λίαν ἀδύνατος καὶ ἴσως κεκοπιακῶς ἐκ τῆς πορείας ἀπὸ τῆς οἰκίας μέχρι τοῦ κιγκλιδῶματος.

Εἶχεν ἀπωλέσει πολὺ αἷμα, ὁ δὲ ἰατρὸς Γεράρδος εἶχεν ἀποφανθῇ ὅτι ἐπρεπε νὰ ἦναι τις ἰσχυροτάτης ἰδιοσυγκρασίας ἵνα δυνηθῇ νὰ ἐγερθῇ τῆς κλίνης τόσῳ ταχέως.

Ὁ Ζανζότ ἦν λίαν ἀνήσυχος.

— Τί θὰ κάμῃ;

Ὁ Δαγκέρ ἐφόρει ἐνδυμασίαν κυνηγοῦ. Ἐπ' ὤμου εἶχε τυφέκιον.

Ἀφοῦ ἐπὶ πολὺ παρετήρησεν οὕτω εἰς τὰ περίεξ, ἤρξατο βαδίζων.

— Νά, πηγαίνει εἰς τὸ κυνήγι! ἐψιθύρισεν ὁ Κρασσοκανάτας.

Ὁ Δαγκέρ προῦχῶρει βραδέως, βραδύτατα, σταματῶν καθ' ἕκαστον βῆμα ἵνα βεβαιωθῇ ὅτι δὲν παρηκολοθεῖτο.

Ὁ Ζανζότ σπεύσας κατῆλθε τὴν κλίμακα.

Ὁ κύρ Ἀντώνης ἐκοιμάτο. Δὲν εἶδε διερχόμενον τὸν ὀργανοπαίκτην, ὅστις δὲν ἀφύπνισεν αὐτόν.

Μόλις ὅμως εἶχε προχωρήσει βήματ' αἰνὰ πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δαγκέρ, ὅτε οὕτως ἔσθη.

— Νά τος, ἐστάθηκε! Καλὰ, θὰ τὸν φθάσω...

"Οτε δ' ἐπλησίασε:

— Καλ' ἡμέρα, κύριε, εἶπεν αὐτῷ, εἶμαι δοῦλός σας.

— Καλ' ἡμέρα! τί θέλεις;

— Δὲν ἔχω δουλειά. Μήπως θέλετε νὰ μὲ πάρετε ὑπηρέτη σας;

— "Οχι. Δὲν ἔχω ἀνάγκη κανενός.

— Εἰμπορῷ νὰ σὰς χρησιμεύσω εἰς τὸ κυνήγι...

— "Οχι, σοὶ εἶπα, κυνηγῷ μόνος, ἀπεκρίθη τραχέως ὁ Δαγκέρ.

— Μὲ συγχωρεῖτε. Δὲν σὰς ἔβρισα. Δὲν εἰμπορῷ νὰ κάμω τὸν σκύλο... ἄλλῶς θὰ σὰς ἐδούλευα...

Καὶ ἀπῆλθεν.

Ὁ Δαγκέρ ἐπέστησε τὴν προσοχὴν του.

Ὁ Ζανζότ ἀπῆλθε συρίζων, ἀφοῦ ἐχαιρέτησεν. Ἀλλ' ἀντὶ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν κατοικίαν του, ἔλαβε τὴν πρὸς τὸ δάσος ἀ-

γούσαν, μὴ σπεύδων, ἀλλὰ τούναντίον βραδυπορῶν ὑπὸ τὸν ἥλιον.

— Πολλαῖς φοραῖς, ἐσκέπτετο, ἀπῆντησα τὸν Βωφόρτ καὶ τὸν Δαγκέρ ποῦ κυνηγοῦσαν εἰς Ἀλάττην. Ἐκεῖ χωρὶς ἄλλο πηγαίνει τώρα ὁ Δαγκέρ. Ἄς ὑπάγω ἐμπρός.

Ἀλλ' ἵνα ᾗ βέβαιος ὅτι ὁ Δαγκέρ ἤρχετο ὀπισθεν αὐτοῦ, ἐσταμάτα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἵνα ἴδῃ.

Ἐν τῇ πεδιάδι βραδέως πάντοτε ἤρχετο ὁ Δαγκέρ.

— Ἐρχεται, ἔρχεται. Καλὰ.

"Οτε ὁ Κρασσοκανάτας εὐρέθη εἰς τὸ δάσος ἐκρῦβη ἐν αὐτῷ.

Ἀλλ' ἀνέμεινεν ἐπὶ πολὺ.

Μήπως ὁ Δαγκέρ ἐμάντευσε τὸν σκοπὸν του;

"Οχι. Ἀλλ' ἦν εἰς ἄκρον ἐξησθενημένος.

Ἀφοῦ ἐπὶ μίαν ὥραν ἐβάδισεν, ἠναγκάσθη νὰ καθήσῃ πνευστιῶν. Δὲν ἐβλεπε πλέον καθαρά καὶ σκοτοδίνη κατέλαβεν αὐτόν.

— "Α! εἶμαι ἀκόμη πολὺ ἀδύνατος, εἶπε καθ' ἑαυτόν.

Ἐν τῇ ὁδῷ ἀνέμεινεν ἐπὶ πολὺ καθήμενος εἰς τὸ χεῖλος τάφρου. Τοὺς ἀγκῶνας στηρίζων ἐπὶ τῶν γονάτων, τὴν κεφαλὴν δὲ κρατῶν διὰ τῶν χειρῶν ἐσκέπτετο.

— Καὶ ὅμως πρέπει νὰ φύγω. Νὰ μείνω εἰς Γαλλίαν μὲ τὸν ἀδυσώπητον αὐτὸν ἰατρόν, διατρέχων κίνδυνον θανάτου. Ἡ τύχη δύναται νὰ μὲ καταστρέψῃ. Τίς οἶδεν, ἂν τώρα δὲν μὲ παραφυλάττει; Μὲ εἰδοποίησε... Δυστυχία! δυστυχία! Naί, θὰ φύγω ἀπὸ τὴν Γαλλίαν... Ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ φύγω χωρὶς τὴν περιουσίαν τοῦ Βαλόν καὶ ἂν ἀκόμη πρέπει ν' ἀποθάνω...

Ἀνηγέρθη. Ἀφοῦ διέτρεξεν ἑκατοντάδα μέτρων νέα ἐξασθένησις κατέλαβεν αὐτόν.

Ἦναγκάσθη νὰ καθήσῃ πάλιν.

— Ἀδύνατον! ἀδύνατον! ἐψιθύρισε... Κακῶς ἔπραξα νὰ ἐξέλθω τὴν ἡμέραν... Naί, ἐπανεέλθω τὴν νύκτα... Naί, τοῦτο εἶναι προτιμότερον ἴσως τὴν προσεχῇ νύκτα...

Μὴ βλέπων αὐτὸν ὁ Κρασσοκανάτας ἐξῆλθε τῆς κρύπτης του καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ Κρέιλ ἀνήσυχος.

Μετ' ὀλίγον ὅμως εἶδε τὸν Δαγκέρ κεκμηκότα.

— "Α! ἐκατάλαβα, ἐψιθύρισε... δὲν εἰμπορεῖ νὰ περιπατήσῃ... Παράξενο πρᾶγμα! καθεται εἰς τὸ ἴδιο μέρος ποῦ τὸν εἶδα αἵματωμένον τὴν νύκτα ποῦ σκότωσαν τὸν Βαλόν. Τί νὰ σημαίῃ τοῦτο;...

Ἐχαιρέτησε τὸν Δαγκέρ.

— Δὲν φαίνεσαστε καλὰ, κύριε, εἶπε... μήπως θέλετε τίποτε ἀπὸ ἐμέ;... νὰ σὰς κρατήσω μὲ τὸ ἓνα μου χεῖρ... καὶ ἄς μὴ μὲ ἐπῆρατε ὑπηρέτη σας ὅπως σὰς εἶπα.

Ὁ Δαγκέρ ἦν τόσῳ κεκμηκῶς, ὥστε διενόηθη νὰ δεχθῇ.

Ἠρνήθη ἐν τούτοις. Ἀνεγνώρισε τὸν Κρασσοκανάταν, ὃν εἶδεν ἄλλοτε ἐν Βεναβάν καὶ Μοριενβάλ... συνήντησε δ' ἔκτοτε εἰς τὰς ὁδοὺς τοῦ Κρέιλ.

Ἐγνώριζεν οἷον μέρος ἐπαίξεν ἐν τῷ βίῳ τῆς Μαρκελίνας. Ἐπίστευεν ὅτι ἦτο ἀφισιωμένος τῷ Γεράρδῳ καὶ ἐδίσπιστε πρὸς αὐτόν. Πάντες οἱ πλησιάζοντες τὸν Γεράρδον ἦσαν ὑποπτοὶ δι' αὐτόν.

Ὁ Ζανζότ δὲν ἐπέμεινε.

Παρετήρησεν ἄλλως τε εὐχαρίστως ὅτι ὁ Δαγκέρ ἐπανήρχετο εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Βωφόρτ.

— Δὲν εἰμπορεῖ πλέον! Γυρίζει πίσω! εἶπε καθ' ἑαυτόν.

Ἀληθῶς ὁ Δαγκέρ ἐπανήρχετο.

Τοῦτ' αὐτὸ ἐπραξεν ὁ Κρασσοκανάτας, ὅστις ἐπανῆλθεν ἵνα παραφυλάξῃ ἀπὸ τοῦ παραθύρου τοῦ δωματίου του.

Μέχρι τῆς ἐσπέρας δὲν ἐκινήθη, ἀλλ' οὐδὲν εἶδεν.

Ὁ ἥλιος ἔδυεν· ἡ νύξ ἐπῆλθεν.

Ὁ Ζανζότ κατῆλθεν ἀπὸ τοῦ δωματίου του εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ πανδοχείου.

Ἐν τινὶ γωνίᾳ εὐρίσκετο πελάτης τις τρώγων μετ' ὀρέξεως.

Ὁ κύρ Ἀντώνης ὑπηρέτει αὐτόν μετὰ προθυμίας.

Ὁ ἄγνωστος εἶχε διατάξῃ φιάλην οἴνου, ἣν εἶχεν ἤδη κενώσει.

"Ετρωγε κρύον κρέας καὶ ἔπινε τὴν δευτέραν φιάλην.

"Οτε ὁ Ζανζότ εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, ὁ ξένος οὐδὲ κἄν τὴν κεφαλὴν ἀνύψωσεν.

Ὁ Κρασσοκανάτας ἐχαιρέτησεν αὐτόν.

— Καλημέρα, κύριε, εἶπεν ἐκ δευτέρου χαιρετῶν.

Ὁ ἄγνωστος ὕψωσε τὴν κεφαλὴν, παρετήρησε τὸν ὀργανοπαίκτην καὶ ἀπῆντησε δι' ἁλσατιανῆς προφορᾶς:

— Καλημέρα σας!

Ὁ Κρασσοκανάτας παρετήρησε τὸν κύρ Ἀντόνη διὰ τοῦ καυθοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ, εἶτα λαδῶν κατ' ἰδίαν αὐτὸν τὸν ἠρώτησε:

— Ποῖος εἶναι αὐτός;

— Εἶναι ἐργάτης Ἀλσατιανός. Ἦλθε νὰ εὕρῃ ἐργασίαν εἰς Μοντατέρ.

— "Α! ἄ! Ἀλσατιανός, τὸ ξεῦρεῖς καλὰ;

— Διάβολε! δὲν τοῦ ἐζήτησα πιστοποιητικὸν τῆς γεννήσεώς του.

— Εὐκόλα λείει κανεὶς πῶς εἶναι Ἀλσατιανός καὶ ἐπειτα... γνωρίζεται πῶς εἶναι κατάσκοπος Γερμανός... Αἶ, τί λῆς;

᾿Ωμίλησε χαμηλοφώνως ἐπίτηδες, ἵνα ἐλκύσῃ τὴν προσοχὴν τοῦ ἀγνώστου.

Ἐκεῖνος εἶχε πολλὴν ὀρεξίν. Λίαν δ' ἀπησχολημένος ἐν τῷ γεύματί του δὲν ἤκουε.

— Κουφός εἶναι ἐκεῖνος ποῦ δὲν θέλει νὰ ἀκούσῃ, εἶπεν ὁ Ζανζότ.

Καὶ μετέβη νὰ καθήσῃ εἰς γειτονικὴν τινα τράπεζαν.

Ὁ κύρ Ἀντώνης ἐκόμισεν αὐτῷ ἄρτον, τεμάχιον τυροῦ καὶ δοχεῖον ὕδατος.

Τοῦτο ἦτο τὸ γεῦμα τοῦ ἐπαίτου.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν οἱ δύο οὗτοι ἄνθρωποι ἀνύψουν τὴν κεφαλὴν, τὰ δὲ βλέμματα των συνητῶντο. Ὁ Ἀλσατὸς εἶχεν ἐξαισίαν φυσιογνωμίαν. Κόμη ξανθὴ ἐκάλυπτε τὸ μέτωπόν του. Γένειον πυρρόξανθον ἐπίσης τῷ ἀπέκρυπτε τὸ κατώτερον μέρος τοῦ προσώπου. Ἡ χροιά του ἦν ροδοειδὴς δηλοῦσα καλὴν ὑγίειαν. Φορῶν ρεδιγκόταν καὶ καθάριον ὑποκάμισον, ὁ ἐργάτης δὲν ἐφαίνετο ποσὺς ἀνησυχῶν διὰ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ Κρασσοκανάτα.

Οὗτος ἤρξατο τρώγων τὸν τυρόν του.

Ἡ τράπεζα, εἰς ἣν εἶχε καθῆσαι, ἦτο μετὰ τῆς θύρας καὶ τοῦ παραθύρου βλέπον-

τος εἰς τὴν ἐξοχὴν πρὸς τὸν εἶκον τοῦ Βωφόρτ, οὕτως ὥστε, ἐνῶ ἔτρωγεν ὁ Ζανζὸτ ἐξηκολούθει τὴν ἐπιβλεψίν του. Καίτοι ὁ ἥλιος εἶχε δύσει, τὸ λυκόφως ἐφώτιζε κἄπως, ὥστε νὰ δύναται νὰ βλέπῃ μέχρι τῆς οἰκίας.

Οὐδὲν τὸ ὑποπτον παρετήρει πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Αἰφνης ὁ ἄγνωστος ἐργάτης ἐστράφη πρὸς αὐτόν.

— Μονάχα τυρὶ τρώγεις ; εἶπεν.

— Ὅλος ὁ κόσμος δὲν εἰμπορεῖ νὰ τρώγῃ σὰν τοῦ λόγου σου.

— Ἐχῶ κἄτι οἰκονομίας εὐτυχῶς... ἂν θέλῃς σου προσφέρω τὸ μισθὸ ἀπὸ τὸ κρῦο αὐτὸ κρέας...

— ὦ ! ὄχι, χωρὶς νὰ σὰς γνωρίζω δὲν δέχομαι.

Ὁ Ἀλσατὸς ἐγέλασεν ἡχηρῶς.

— Ἀ ! ὦ ! εἶπε, στοιχηματίζω πῶς με νομίζεις Πρώσσον...

— Διάβολε ! ποῖος εἰςέυρει ;

— Ἐχεις, μοῦ φαίνεται στρατιωτικὸν μετάλλιον ;

— Ναί, τῆς Σεβαστουπόλεως. Ἄν δὲν ἔχανα τὸ χέρι μου, θὰ ἔπαιρνα τὸν σταυρὸν εἰς τὰ 1870. Διὰ τὸν σταυρὸν χρειάζονται καὶ τὰ δύο χέρια...

— Αἱ ! λοιπὸν χαίρω ποῦ σὲ ἐγνώρισα. Καὶ ἐγὼ ὑπερηφανεύομαι σὰν καὶ σέ... Κὺτταξε...

Καὶ ἔδειξε τὴν ρεδιγκόταν του, ἐν τῇ εὐρίσκετο ἡ ταινία.

Τὸ πρόσωπον τοῦ Ζανζὸτ ἐξήστραψε.

— Τὸ μετάλλιον ; Καὶ τοῦ λόγου σου ;... Εἰς τὴν Ἰταλίαν τὸ 1870 ;

— Τὸ ἐπῆρα εἰς Γκραβελότ, ὅπου ἐπληγώθηκα βареиα...

Ὁ Κρασκοκανάτας ἠγέρθη καὶ ἐκάθισε πλησίον τοῦ ἐργάτου.

— Ἀς πιούμεε μαζύ. Εἶσαι ἀδελφός. Μοῦ φαίνεται πῶς μοῦ εἶπες νὰ μοιρασθοῦμε τὸ φαγί σου ;

— Καὶ σοῦ τὸ προσφέρω ἀκόμη.

— Λοιπὸν τὸ δέχομαι.

— Ἰδέ, διὰ νὰ μὴν ἔχῃς καμμίαν ἀμφιβολίαν· ἰδοὺ τὸ φυλλάδιόν μου... κὺτταξε.

— ὦ ! σὲ πιστεύω... δὲν θὰ ἐτολμοῦσες νὰ φορῇς τὸ στρατιωτικὸν μετάλλιον, ἂν δὲν ἦσουν Γάλλος, καλὸς Γάλλος...

— Διάβασε, διάβασε, σὲ παρακαλῶ...

Ὁ Κρασκοκανάτας ἀνέγνωσε φυλλάδιον ὑπὸ τὸ ὄνομα Φρίτζ Χάρτζμαν. Βεβαίως δὲν εἶχον ἐνώπιόν του κατάσκοπον...

— Εἶπες μοῦ φαίνεται πῶς ἔχεις οἰκονομίας ;

— Κἄτι 'λίγαις.

— Λοιπὸν, κύρ Ἀντώνη, εἶπεν εἰς τὸν κατὰστηματάρχην, θὰ φάγω καὶ ἐγὼ κρῦο κρέας... τὸ τυρὶ μοῦ ἀνοίξε τὴν ὄρεξι.

Ὁ κύρ Ἀντώνης ἐκόμισεν αὐτῷ κρέας καὶ χοιρομήριον.

Ὁ Ζανζὸτ ἤρξατο τρώγων μετ' ὀρέξεως.

— Ἐγὼ δὲν θέλω νὰ τρώω χωρὶς νὰ πίνω, εἶπεν ὁ ἐργάτης.

— Οὔτε ἐγώ... Βατρὲν, φέρε μιὰ μπουτίλια ἀπὸ τὸ καλὸ.

Ὁ πανδοχεὺς ὑπήκουσε, συγχρόνως ἀντήλλαξε νεῦμα μετὰ τοῦ Ἀλσατιανοῦ.

Ἐπεκράτησεν ἐπ' ὀλίγον σιγὴ μετὰξὺ τῶν δύο συνδαιτυμόνων.

Εἶτα ὁ Ἀλσατιανὸς ἤρξατο ὁμιλῶν περὶ τῶν παρελθόντων πολέμων. Ὁ Ζανζὸτ ἦτο φιλοπατρὶς καὶ ἤρξατο καὶ οὗτος διηγούμενος πολλὰ ἀνέκδοτα τῆς πολιορκίας τῆς Σεβαστουπόλεως.

Μετὰ τὴν ἀφήγησιν ἐκάστου ἀνεκδότου, ἔπινον ἐν ποτήριον οἶνου.

Ἀπὸ ἀνεκδότου εἰς ἀνέκδοτον, ἀπὸ ποτηρίου εἰς ποτήριον, ἀπὸ φιάλης εἰς φιάλην, αἱ ὥραι παρήρχοντο...

Πρὸ πολλοῦ εἶχεν νυκτώσει. Τὸ σκότος ἦν βαθύ, ὁ δὲ Βατρὲν εἶχε ἀνάψει κηρίον.

Ὁ Κρασκοκανάτας ἤρξατο μεθύων.

Τούναντίον, ὁ ἐργάτης διετήρησε τὴν ψυχραιμίαν του.

(Ἔπεται συνέχεια.)

Β*

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

[Μυθιστορία ΑΛΕΞΙΟΥ ΜΠΟΥΒΙΕ]

[Συνέχεια]

Καταπραϋνθεῖσα ἡ κυρία Βριὼν καὶ παρατηρήσασα ἐπ' ὀλίγον τὴν Θηρεσίαν τῇ εἶπε :

— Κυρία, τὴν θυσίαν ἣν ἴσως ἀργότερον δὲν θὰ ἔχετε ἀνάγκην, ἀλλ' ἥτις μόνη δύναται αὐτοστιγμὲν νὰ σὰς ἀποδώσῃ τὴν ἡσυχίαν, τὴν θυσίαν ταύτην τὴν κάμνω.

— Τί θέλετε νὰ εἴπητε ; ἠρώτησε ζωηρῶς ἡ Θηρεσία ἐγείρουσα συγχρόνως τὴν κεφαλὴν.

— Ἀποφασίζω τέλος σήμερον ὅτι πρὸ πολλοῦ ἐσκεπτόμην. Ἐδίσταζον ἀκόμη, δὲν δισταζῶ πλέον. Σήμερον μάλιστα θὰ ἐγκαταλείψω τοὺς Παρισίους, ἐντὸς ὀλίγου δὲ καὶ τὴν Γαλλίαν.

— ὦ ! κυρία, ἀνέκραξεν ἡ Θηρεσία.

— Τότε, ἐξηκολούθησεν ἡ κόμησσα, αἱ ἀναμνήσεις τοῦ συζύγου σας, μὴ δυνάμεναι πλέον νὰ ἐπαναζήσωσιν ἐλλείψει τροφῆς, θὰ ἐξαληφθῶσιν ὀλίγον κατ' ὀλίγον, καὶ θὰ ὑποχρεωθῇτε νὰ μὲ κάμνητε νὰ λησμονηθῶ πραγματικῶς.

Καὶ ποιούσα ἐν βῆμα πρὸς τὴν θύραν διὰ νὰ δεῖξῃ εἰς τὴν νεαρὰν γυναῖκα ὅτι ἦν καιρὸς πλέον νὰ τὴν ἀφήσῃ καὶ δοθῇ αὐτῷ τέλος εἰς τὴν τὸσον σκληρὰν ταύτην σκηνὴν δι' ἀμφοτέρας,

— Χαίρετε, κυρία, τῇ εἶπε μετ' ἀξιοπρεπείας, σὰς ζητῶ συγγνώμην διὰ τὰς λύπας, ἃς σὰς ἐπροξένησα καὶ... σὰς συγχωρῶ δι' ἃς δοκιμάζω.

Ἡ Θηρεσία ἠθέλησε ν' ἀποκριθῇ, ἀλλ' ἡ Ἐλένη τὴν διέκοψεν, ἥναιξε τὴν θύραν, καὶ εἶπε :

— Εἶμαι εὐτυχής, διότι ἡδυνήθην νὰ σὰς συνδράμω εἰς τὴν ἀγαθοεργίαν δι' ἣν ἤλθατε νὰ μοὶ ὁμιλήσητε.

Ἐχαίρετσε, καὶ ἡ σύζυγος τοῦ Μαυρικίου ἐννοοῦσα ὅτι εἰς παρομοίαν περίστασιν πᾶς λόγος ἦτο ἄκαιρος, ἀπεμακρύνθη, ὁδηγούμενη ὑφ' ὑπηρετοῦ ὃν ἡ κόμησσα εἶχε καλέσει.

— Ἰδοὺ ! ἀνέκραξε ἡ κόμησσα ἅμα τῇ ἀναχωρήσει τῆς Θηρεσίας, ἐζήτουν τρόπον νὰ ἐξέλθω τοῦ ἐνόχου δισταγμοῦ μου, ὁ Θεὸς μὲ εἰσήκουσε ! Πρέπει νὰ ἦμαι εὐτυχής... ὦ ! ναί, λίαν εὐτυχής, προσέθεσε μετὰ μειδιάματος ἀνεκφράστου θλίψεως.

Κατόπιν καλέσασα τοὺς ὑπηρετάς της τοῖς ἔδωκεν ἀπείρους κατεπειγούσας διαταγὰς. Ἐπεθύμει μέχρι τῆς ἐσπέρας πᾶσαι αἱ προπαρασκευαὶ νὰ ἦνε ἐτοιμαί. Καὶ νὰ μὴ τὴν ἐνοχλήσωσιν εἰς οὐδὲν πλέον. Ἐγραψεν εἰς τὸν συμβολαιογράφον της παρακαλοῦσα αὐτὸν νὰ φροντίζῃ διὰ τὰς ὑποθέσεις της, κατὰ τὴν ἀπουσίαν της, νὰ λογαριασθῇ μετὰ τῶν ὑπηρετῶν της, νὰ πωλήσῃ τοὺς ἵππους καὶ ὀχήματά της καὶ νὰ κρατήσῃ εἰς τὴν διάθεσιν του τὰς συναλλαγματοκάς, ἃς θὰ τῷ ἐζήτηι ἀργότερον. Ἐστείλιν ἀποχαιρετιστήριον ἐπιστολὴν πρὸς τὴν δεσποινίδα Βριὼν καὶ εἰς φίλας της τινὰς, ἃς ἐδέχετο καθημερινῶς. Ἡ ἐπιστολὴ ἦν ἐπεμψεν εἰς τὸν ἱππότην καὶ εἰς τὸν κόμητα ἐτελείωνεν οὕτω :

«Χαίρετε, ἀγαπητοί μου καλοὶ φίλοι, περιστάσεις ὅπως ἀπρόοπτοι μὲ ἀναγκάζουσι νὰ σὰς ἐγκαταλείψω ἀποτόμως, χωρὶς νὰ σὰς τείνω τὴν χεῖρα ταύτην, ἣν ἡσπάζεσθε καθ' ἐκάστην ἐσπέραν, διὰ τρόπου τὸσον χαρίεντος, κατὰ τὴν παλαιὰν καὶ ὠραίαν συνήθειαν τῆς νεότητός σας.

» Ἀλλοίμονον ! ἴσως δὲν θὰ ἐπανήδητε ποτὲ πλέον τὴν ταλαίπωρον ταύτην κόμησσαν, εἰς ἣν τὸ θελκτικὸν σας πνεῦμα παρέσχε τόσον γλυκεῖας στιγμὰς. Δὲν θ' ἀναζωογονήσητε πλέον τὴν αἰθουσάν μου διὰ τῆς φαιδρότητός σας, δὲν θὰ γίνεσθαι πλέον περίξ ὕμνων ὁ κύκλος ἐκεῖνος, ὅπως ἀκούει μετ' εὐχαριστήσεως τὰ ποικίλλα ἀνέκδοτα τοῦ περασμένου καιροῦ. Ἄλλ' εἶμαι βεβαίως ἐπίστευσις ὅτι θὰ ζῶ πάντοτε ἐν ταῖς τὸσον ἀφωσιωμέναις μου καρδίαις σας. Ἐν τῇ καρδίᾳ σας, ἔπρεπε νὰ εἴπω, διότι καὶ οἱ δύο σας ἐν πνεῦμα ἔχετε, μίαν θέλησιν, μίαν θρησκείαν... Ἀ ! πόσον ὠραῖον εἶνε ν' ἀγαπῶνται οὕτω καὶ πόσον ἡθελον νὰ συνήντων καρδίαν ἐννοοῦσαν με, ὅπως αἱ δύο καρδίαι σας, συνεννοούνται ! Χαίρετε, φίλοι μου, ἐξακολουθεῖτε ν' ἀγαπᾶσθε, ἀφοῦ οὐδὲν σὰς χωρίζῃ, πρὸ πάντων δὲ ἐξακολουθεῖτε νὰ ἐνθυμῆσθε... Εἶνε τοσοῦτον ἡδὺ νὰ ζῇ τις ἐν τῷ παρελθόντι, ἐνίοτε εἶνε τὸ μόνον ὅπερ μᾶς μένει... εἶνε τὸ μόνον, ὅπερ λαμβάνω μετ' ἐμοῦ...

Χαίρετε.

» Ἐὰν δὲν ἐπανέλθω, ἐὰν δὲν δυνήθω νὰ ὑποφέρω ἐν τῇ ἐρημίᾳ εἰς ἣν μεταβαίνω νὰ ζήσω, ἐὰν ἀποθάνω μακρὰν παντός, ὅπερ ἡγάπησα καίμακράν ὕμνων, ἀγαπητοί μου παλαιοὶ φίλοι, νὰ κομίσητε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην εἰς τὸν συμβολαιογράφον μου, νὰ τῷ ζητήσητε νὰ σὰς ἀνοίξῃ τὴν οἰκίαν μου, ὅπως τὴν ἀποχαιρετήσητε, καὶ νὰ ἐκλέξητε ἐκ τῶν ἀνηκόντων μοι πραγμάτων ἐκεῖνα, ἃτινα θὰ σὰς ἐνεθῶμιζον περισσότερον τὴν ἀγαπητὴν σας κόμησσαν.

» Ἡ ὀλοφύχως ἀφωσιωμένη σας.

«ΕΛΕΝΗ»